

EL POETA QUE NO CESSA

TEATRE CRÍTICA

Ximo Montañés
CASTELLÓ

Miguel Hernández, después del odio

PARANIMF DE LA UJI (CASTELLÓ)

► **Dramatúrgia:** Daniel Tormo (a partir de la vida i l'obra de Miguel Hernández).
Direcció: Pep Sanchis. **Intèrprets:** Anna Marí, Josep Valero, Daniel Tormo.
Música: Panchi Vivó. **Producció:** CRIT companyia de Teatre.

Miguel Hernández és, sens dubte, un poeta sempre present i susceptible de generar tota mena d'obres inspirades en el seu treball, des de recitals poètics, adaptacions musicals ben populars i construccions dramàtiques de tota mena.

La posada en escena d'una altra aproximació a la vida i l'obra del poeta d'Oriola ha estat duta a terme en aquest cas, per CRIT companyia de Teatre, que treballa habitualment amb dramatúrgies pròpies i punts de vista particulars sobre obres i autors literaris diversos.

El punt de vista triat ha estat el biogràfic. Veiem un recorregut vital que arranca a Oriola, des d'un Miguel Hernández jovenet que ben prompte hagué d'abandonar estudis per treballar de pastor, ferit, però, pel cuc de la

poesia, sota l'admiració per l'obra dels autors clàssics de la literatura castellana, Garcilaso, Quevedo o San Juan de la Cruz. Continua amb les seues primeres publicacions, la vinculació amb la ciutat de Madrid i la relació amb els poetes de l'època, el compromís polític i la seua participació activa a la Guerra Civil espanyola. A la part final, l'intent de fugida, la detenció i condemna a pena de mort, commutada finalment per trenta anys, i la seua malaltia i mort el 1942 a la presó, amb la qual arriba el fosc final de l'espectacle.

L'aposta de CRIT planteja un joc teatral, en el que els tres actors, fan consecutivament i de manera eficaç, de narradors, assumeixen tots el paper del poeta en cadascuna de les tres etapes de la seua vida, i a més ens proposen un viatge a l'entorn social i cultural, interpretant més una desena de personatges, com Sijé, Lorca, Neruda, Cela, Josefina, la seua dona, entre d'altres.

Potser el més discutible del muntatge és l'aproximació directa a l'obra poètica, que tot i que pretén reivindicar l'atemporalitat dels textos, afegint ritmes i músiques actuals amb cançons, produeix un cert estranyament. De tota manera, es tracta d'un espectacle ben intencionat, sincer, i que serveix l'objectiu d'acostar-nos a la figura d'Hernández i ens convida la recuperació de la lectura de la seua obra en arribar a casa.